

14 Ιουλίου, 1993

[ΚΟΥΡΡΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ/στές]

ΧΡΙΣΤΑΚΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΗ,

Εφεσείων,

v.

PETRAKIS EXHAUST SILENCERS LTD ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Εφεσιβλήτων.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 7984)

Αστικά αδικήματα — Κανόνας στην υπόθεση Rylands v. Fletcher — Προϊμβοθέσεις για την εφαρμογή του — Ο κανόνας υπόκειται στην εξαίρεση της ανεξάρτητης πράξης τρίτου.

5 *Αμέλεια — Πρόκληση ζημιάς από φωτιά που ξεκίνησε από υποστατικό του εναγόμενου και επεκτάθηκε σε υποστατικό του ενάγοντα — Υποχρεώσεις του ιδιοκτήτη του υποστατικού απ' όπου ξεκίνησε η φωτιά — Άρθρο 53 του περί Αστικών Αδικημάτων Νόμου, Κεφ. 148.*

10 Ο εφεσείων ήταν κάτοχος υποστατικών στη Λεμεσό όπου ασκούσε την επιχείρηση του πωλητή εξαρτημάτων αυτοκινήτων. Τα υποστατικά αυτά εφάπτοντο σε αποθήκη που κατείχαν οι εφεσιβλήτοι και στην οποία ασκούσαν την επιχείρηση του κατασκευαστή και επιδιορθωτή αυτοσιωπητήρων (εξώστ) αυτοκινήτων και φύλατταν εξώστ, μπογιές, θίννερ και άλλα εύφλεκτα υλικά. Μεταξύ του καταστήματος του εφεσειόντα και της αποθήκης των εφεσιβλήτων υπήρχε διαχωριστικός τοίχος από σέλοτεξ. Στις 28.1.87 ξέσπασε φωτιά στην αποθήκη των εφεσιβλήτων, η οποία, παρά τις προσπάθειες αυτών και της πυροσβεστικής επεκτάθηκε στο κατάστημα του εφεσειόντα και προκάλεσε ζημιές ύψους £7.500 περίπου. Η μαρτυρία της Πυροσβεστικής Υπηρεσίας ήταν ότι η φωτιά είχε τεθεί κακόβουλα από άγνωστο εμπρηστή, ο οποίος είχε ρίξει την φωτιά από τρύπα που υπήρχε στο εξωτερικό τζάμι της αποθήκης. Ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου υπήρχε επίσης μαρτυρία ότι οι εφεσιβλήτοι, αμέσως μόλις αντιλήφθηκαν την φωτιά, ειδοποίησαν την πυροσβεστική και χρησιμοποίησαν πυροσβεστήρες και λάστιχο με νερό για την κατάσβεσή της, ότι η πυροσβεστική έφθασε στη σκηνή μέσα σε τρία λεπτά από την στιγμή που ειδοποιήθηκε και κατάσβεσε την φωτιά μέσα σε δέκα λεπτά περίπου. Με τα

15

20

25

δεδομένα αυτά το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε ότι οι εφεσίβλητοι δεν είχαν ευθύνη με βάση τον κανόνα στην υπόθεση *Rylands v. Fletcher*, διότι η φωτιά είχε προκληθεί από την ενέργεια ανεξάρτητου τρίτου, και ότι οι εφεσίβλητοι είχαν καταδείξει ότι είχαν λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα για να εμποδίσουν την εξάπλωση της φωτιάς και κατά συνέπεια 5
δεν είχαν ευθύνη δυνάμει του άρθρου 53 του περί Αστικών Αδικημάτων Νόμου, Κεφ. 148, και, σαν αποτέλεσμα, απόρριψε την αγωγή του εφεσείοντα. Κατ' έφεση, ο εφεσείων ισχυρίστηκε κυρίως ότι λανθασμένα το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε θεωρήσει ότι οι εφεσίβλητοι είχαν αποσείσει το βάρος απόδειξης ότι είχαν λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα 10
για να εμποδίσουν την εξάπλωση της φωτιάς, αναφερόμενος ιδιαίτερα στην ύπαρξη διαχωριστικού τοίχου από σέλοτεξ, στην ύπαρξη της τρύπας στο εξωτερικό τζάμι της αποθήκης, και στην μη ύπαρξη ικανοποιητικού αριθμού πυροσβεστήρων.

Αποφασίσθηκε ότι:

15

(α) Ο κανόνας στην υπόθεση *Rylands v. Fletcher* υπόκειται στην εξαίρεση της ανεξάρτητης πράξης τρίτου. Στην προκειμένη περίπτωση, εφόσον αναντίλεκτα η φωτιά είχε τεθεί κακόβουλα από άγνωστο εμπρηστή, ορθά το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε αποφασίσει ότι ο κανόνας στην υπόθεση *Rylands v. Fletcher* δεν είχε εφαρμογή. 20

(β) Υπό τις περιστάσεις, οι εφεσίβλητοι είχαν λάβει όλα τα πρόποντα μέτρα για την κατάσβεση της φωτιάς και την μη εξάπλωσή της και οποιοδήποτε αντίθετο συμπέρασμα θα ισοδυναμούσε με επιβολή δυσβάσταχτων και υπέρμετρων υποχρεώσεων στους ιδιοκτήτες βιομηχανικών υποστατικών στη λήψη κατάλληλων και απαραίτητων 25
μέτρων για κατάσβεση και μη επέκταση της φωτιάς.

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Mason v. Levy Auto Parts of England Ltd [1967] 2 Q.B. 530

Rickards v. Lothian [1913] A.C. 263

30

Perry v. Kendricks Transport Ltd [1956] All E.R. 154

Balfour v. Barty-King [1957] 1 Q.B. 496.

Έφεση.

Έφεση από τον ενάγοντα κατά της απόφασης του Επαρχιακού

Δικαστηρίου Λεμεσού (Καλλής, Α.Ε.Δ.) που δόθηκε 29 Σεπτεμβρίου, 1989 (Αρ. Αγωγής 53/88) με την οποία απορρίφθηκε η αγωγή του για αποζημίωση για ζημιές που προκλήθηκαν λόγω φωτιάς και διατάχθηκε να πληρώσει το ποσό των £1.255,25 έξοδα.

5 *N. Πιριλίδης*, για τον εφεσείοντα.

A. Λεμής, για τους εφεσιβλήτους.

Cur. adv. vult.

ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο αδελφός Δικαστής κ. Γ. Παπαδόπουλος.

10 ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ: Η έφεση αυτή στρέφεται εναντίον απόφασης Πρωτόδικου Δικαστηρίου, με την οποία απερρίφθη η αγωγή του εφεσείοντα εναντίον των εφεσιβλήτων 1 για αποζημιώσεις για ζημιές που υπέστη λόγω φωτιάς που ξέσπασε στα υποστατικά των εφεσιβλήτων και εξαπλώθηκε στα υποστατικά του εφεσείοντα.

15 Κατά τους ισχυρισμούς του εφεσείοντα οι εφεσιβλήτοι έχουν αστική ευθύνη και συνεπώς είναι υπεύθυνοι για αποζημιώσεις.

Η ισχυριζόμενη αστική ευθύνη των εφεσιβλήτων, κατά τον εφεσείοντα, εδράζεται (α) στο γνωστό κανόνα *Rylands v. Fletcher* και (β) γενικά στην αρχή της αμέλειας.

20 Τα γεγονότα της υπόθεσης όπως εξετάθησαν στο Πρωτόδικο Δικαστήριο και έγιναν αποδεχτά χωρίς να έχουν αμφισβητηθεί ενώπιον του Εφετείου, είναι σε συντομία τα πιο κάτω:

25 Οι εφεσιβλήτοι ήταν ιδιοκτήτες ενός εργοστασίου κατασκευής και συναρμολογήσεως αυτοσιωπητήρων ("έξώστ") στη Λεμεσό. Το εργοστάσιο αυτό είχε μία προέκταση στην οποία στεγάζετο μία αποθήκη και κατάστημα πωλήσεως και διαθέσεως ανταλλακτικών και εξαρτημάτων οχημάτων. Το κατάστημα ήταν ιδιοκτησία του εφεσείοντα, ενώ το εργοστάσιο συναρμολογήσεως έξώστ, όσο και η αποθήκη, ήταν ιδιοκτησία των εφεσιβλήτων.

30 Το κατάστημα του εφεσείοντα παρόλο που εφάπτετο με την περιουσία των εφεσιβλήτων, από τη μία πλευρά με την αποθήκη και από την άλλη με το μεγάλο χώρο του εργοστασίου, δεν είχε εσωτερική επικοινωνία είτε με την αποθήκη είτε με το εργοστάσιο. Ήταν ένα αυτοτελές οικοδόμημα το οποίο απλώς εφάπτετο της αποθήκης
35 και του εργοστασίου των εφεσιβλήτων, διεχωριζέτο δε ειδικώς από

την αποθήκη με ξύλινο διαχωριστικό τοίχο, γνωστού ως σέλοτεξ.

Στις 28/1/1987 στις 2.30 - 3.00 μ.μ., ξέσπασε φωτιά στην αποθήκη των εφεσειβλήτων. Η φωτιά διέφυγε από την αποθήκη και μεταδόθηκε στο κατάστημα του εφεσειόντα και του προξένησε ζημιές της τάξεως των £7.500 περίπου.

5

Η γνώμη του υπεύθυνου Αστυνομίου της Πυροσβεστικής Υπηρεσίας που εξέτασε το δυστύχημα είναι πως η φωτιά ξεκίνησε αφού κάποιος εσκεμμένα έβαλε τη φωτιά από την τρύπα που υπήρχε στο εξωτερικό τζάμι της αποθήκης. Τόσο η αποθήκη όσο και το κατάστημα είχαν σκελετό μεταλλικό επενδυμένο με τοίχους από σέλοτεξ. Στην αποθήκη υπήρχαν ξύλινα ράφια που χώριζαν το κατάστημα από την αποθήκη. Μέσα στην αποθήκη υπήρχαν στοιβαγμένα εξώστ. Επίσης υπήρχαν επτά κλειστά “πεντόλιτρα μπογιάς” στο δάπεδο. Τρία άλλα “πεντόλιτρα μπογιάς” ήταν γυρμένα πάνω στα εξώστ. Ήταν ανοικτά και η μπογιά ήταν χυμένη. Υπήρχαν επίσης πιτσιλίσματα μπογιάς πάνω στο διαχωριστικό τοίχο σε ύψος 2-3 ποδιών από το δάπεδο και πιτσιλίσματα πάνω στα εξώστ που ήταν φρέσκα. Εκείνα που ήταν στον τοίχο δεν ήταν φρέσκα. Μέσα στα “πεντόλιτρα” τα ανοικτά υπήρχε ποσότητα μπογιάς που μπογιάτιζαν εξώστ. Μέσα στο εργοστάσιο υπήρχαν σιδηρικά από μπογιάδες και συσκευές ασετιλίνης και οξυγόνου σε μεγάλο αριθμό. Το εξωτερικό μέρος του νότιου τοίχου της αποθήκης ήταν καμωμένο από σέλοτεξ, αλλά το εσωτερικό που έβλεπε μέσα στον εργοστασιακό χώρο, ήταν καμωμένο από λαμαρίνα.

10

15

20

Όπως έχουμε προαναφέρει, η αστική ευθύνη την οποία επικαλείται ο ενάγοντας-εφεσειόντας εδράζεται στον γνωστό κανόνα *Rylands v. Fletcher* και σαν διαζευτική θέση γενικά στην άρση της αμέλειας.

25

Αναφορικά με τον κανόνα *Rylands v. Fletcher*, οι δύο κύριες προϋποθέσεις για την εφαρμογή του είναι: (1) Ότι θα πρέπει να αποδειχθεί ότι οι εναγόμενοι έφεραν κάτι μέσα στο υποστατικό τους που μπορούσε να προκαλέσει ζημιά αν διέφυγε και (2) ότι αυτά τα πράγματα συνέβηκαν στη διάρκεια μιάς μη φυσικής χρήσης του υποστατικού. Ο κανόνας αυτός εφαρμόζεται, όπως έχει νομολογηθεί, και στις περιπτώσεις όπου υπάρχει διαφυγή φωτιάς, παρόλο που στην ουσία δεν είναι αυτό που συσσωρεύεται στο υποστατικό που διαφεύγει, όπως συμβαίνει στις πλείστες περιπτώσεις εφαρμογής του κανόνα, αλλά η φωτιά η οποία αναφλέγεται στα αντικείμενα που συσσωρεύονται. Στο κριτήριο για ευθύνη σε περιπτώσεις φωτιάς εισάγεται ένα επιπρόσθετο ερώτημα. Όπως ανάφρε ο Δικαστής MacKenna J.,

30

35

40

“Did the defendants bring to their land things likely to catch fire, and keep them there in such a condition that if they did ignite the fire would be likely to spread to the plaintiff’s land.”

(Βλέπε *Mason v. Levy Auto Parts of England Ltd* [1967] 2 Q.B. σελ. 530, 542.)

5

10

15

20

Ο Πρωτόδικος Δικαστής κατέληξε στο συμπέρασμα, με το οποίο συμφωνούμε ότι ο κανόνας *Ryland v. Fletcher* δεν έχει εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση. Όπως ανέφερε το Πρωτόδικο Δικαστήριο, ο κανόνας υπόκειται στην εξαίρεση της ανεξάρτητης πράξης τρίτου. Σύμφωνα με τη νομολογία, ο ιδιοκτήτης ενός επικίνδυνου αντικειμένου δεν είναι υπεύθυνος αν αυτό διαφύγει συνεπεία της ανεξάρτητης πράξης τρίτου προσώπου και δεν υπήρχε αμέλεια από μέρους του. (Βλέπε *Rickards v. Lothian* [1913] A.C. 263, *Perry v. Kendrick's Transport Ltd* [1956] 1 All E.R. 154 και *Balfour v. Barty-King* [1957] 1 Q.B. 496.) Το εύρημα του Πρωτόδικου Δικαστηρίου, το οποίο δεν έχει αμφισβητηθεί, είναι ότι η φωτιά προκλήθηκε κακόβουλα από τρίτο άγνωστο άτομο ή άτομα και κατά συνέπεια αυτός και μόνο ο λόγος είναι αρκετός για να αποκλεισθεί η εφαρμογή του πιο πάνω κανόνα, χωρίς να χρειάζεται να εξετασθούν εάν συντρέχουν οι προϋποθέσεις.

25

Εξετάζοντας την ενδεχόμενη ευθύνη των εναγομένων υπό το φως της αρχής της αμέλειας, είναι απαραίτητο να σημειωθεί ότι σύμφωνα με το άρθρο 53 του Κεφ. 148 το καθήκον των εναγομένων δεν περιορίζεται μόνο στην μη πρόκληση της φωτιάς, αλλά επεκτείνεται και στη λήψη μέτρων για την μη επέκταση της σε γειτονικά υποστατικά και την κατάσβεση της. Είναι ιδιαίτερα πάνω σ' αυτή τη γραμμή που εστιάστηκε η επιχειρηματολογία του ευπαίδευτου συνήγορου των εφεσειόντων, διαφωνώντας με τα ευρήματα του Πρωτόδικου Δικαστηρίου.

30

Βρίσκουμε χρήσιμο να παραθέσουμε εδώ τα ευρήματα του Δικαστηρίου ως προς την αμέλεια των εφεσιβλήτων, που αποτελεί και το κύριο ερώτημα που έχουμε να απαντήσουμε:

35

40

“Ευρίσκω ότι μόλις ο Εναγόμενος 2 πληροφορήθηκε για την φωτιά έδωσε αμέσως οδηγίες να ειδοποιηθεί η Πυροσβεστική Υπηρεσία η οποία και ειδοποιήθηκε αμέσως. Στη συνέχεια έτρεξε αμέσως στον τόπο της φωτιάς και παρά τον αρχικό και για σύντομο διάστημα κλονισμό του - που τον ευρίσκω δικαιολογημένο λόγω του κινδύνου που διέτρεχε η παρουσία του από την φωτιά - έδωσε οδηγίες να χρησιμοποιηθεί λάστιχο με νερό για την κατάσβεση της φωτιάς το οποίο και χρησιμοποιήθηκε. Το νερό

αυτό έβγαινε με κανονική πίεση.

Ευρίσκω επίσης ότι ο υπάλληλος των Εναγομένων Κώστας Αλεξάνδρου - Μ.Υ.2 - πήγε στον τόπο της φωτιάς πριν από τον Εναγόμενο 2. Μπήκε στην αποθήκη αφού έσπασε τον δυτικό της υαλοπίνακα και άδειασε ένα πυροσβεστήρα πάνω στην φωτιά. Βγήκε έξω και πήρε ακόμη ένα πυροσβεστήρα, δεν μπορούσε όμως να μπει μέσα στην αποθήκη επειδή η φωτιά είχε δυναμώσει και τον χρησιμοποίησε "από έξω". Στην συνέχεια και σε διάστημα 3 περίπου λεπτών από την ώρα που είχε ειδοποιηθεί έφθασε η Πυροσβεστική. Η τελευταία κατάσβεσε την φωτιά σε διάστημα 10 λεπτών χωρίς την βοήθεια οποιουδήποτε πολίτη. Η φωτιά μεταδόθηκε στο κατάστημα του Ενάγοντα σε 5-6 λεπτά από την ώρα που είχε γίνει αντιληπτή.

Έλαβα υπόψη μου τα πιο πάνω ευρήματα μου και όλα τα γεγονότα και περιστατικά που περιβάλλουν την υπόθεση. Ιδιαίτερα έλαβα υπόψη μου τον πολύ λίγο χρόνο που είχαν στη διάθεση τους οι Εναγόμενοι για να δράσουν μετά που είχαν ειδοποιηθεί για τη φωτιά. Ο ίδιος ο Ενάγοντας λέγει ότι μόλις αντιλήφθηκε τη φωτιά τους ειδοποίησε και ταυτόχρονα ειδοποίησε την Πυροσβεστική η οποία έφθασε σε 3 λεπτά. Κρίνω ότι κάτω από τις περιστάσεις και μέσα στο χρόνο που είχαν μπροστά τους οι Εναγόμενοι έλαβαν όλα τα πρέποντα μέτρα για την κατάσβεση της φωτιάς και την μη επέκτασή της. Αντίθετο συμπέρασμα θα ισοδυναμούσε με επιβολή υποχρέωσης προς τους ιδιοκτήτες βιομηχανικών υποστατικών να διατηρούν πυροσβεστικές αντλίες έτοιμες για δράση έξω από τα υποστατικά τους. Κατά συνέπεια δεν μπορεί ν' αποδοθεί οποιαδήποτε αμέλεια στους Εναγόμενους λόγω παράλειψής τους να πάρουν τα κατάλληλα και απαραίτητα μέτρα για την κατάσβεση της και την μη επέκτασή της. Το γεγονός ότι ο Εναγόμενος 2 δεν έσπευσε να βοηθήσει τους πυροσβέστες δεν αλλάζει την κατάσταση. Είναι πρόδηλο από την μαρτυρία ότι δεν τους βοήθησε οποιοσδήποτε από τους πολίτες - ακόμη και ο Ενάγοντας - και ότι δεν εχρειάζοντο την βοήθεια οποιουδήποτε.

Το επόμενο ερώτημα που πρέπει ν' απαντησω είναι κατά πόσο οι Εναγόμενοι είναι ένοχοι αμέλειας λόγω της παράλειψής τους να κλείσουν την τρύπα της πρόσφυξης ή λόγω οποιασδήποτε άλλης παράλειψης. Έχω ήδη απαντήσει στο ερώτημα αυτό όταν πραγματευόμουν το ζήτημα της υπεράσπισης που αναφέρεται στην "πράξη τρίτου προσώπου". Η απάντηση στο ερώτημα αυτό κρίνεται από του τι είναι λογικά προβλεπτό. Και έχω ήδη κρίνει ότι δεν ήταν λογικά προβλεπτό ότι κάποιος

5 τρίτο πρόσωπο θα έβαλλε φωτιά εσκεμμένα στην αποθήκη μέσον της τρύπας ή οποιουδήποτε άλλου μέρους της. Το συμπέρασμα εκείνο εφαρμόζεται και στο υπό κρίση ερώτημα. Κατά συνέπεια οι Εναγόμενοι δεν είναι ένοχοι αμέλειας λόγω των παραλείψεων που αναφέρονται πιο πάνω.”

10 Είναι η εισήγηση του δικηγόρου του εφεσείοντα ότι το Δικαστήριο δεν μπορούσε να φθάσει στο συμπέρασμα που έφτασε έχοντας υπόψη ότι υπήρχε η τρύπα στο τζάμι της αποθήκης, ότι μέσα στην αποθήκη υπήρχαν εύφλεκτα υλικά και ότι ο διαχωριστικός τοίχος ήταν από σέλοτεξ. Επίσης έπρεπε να λάβει υπόψη του, κάτι που δεν έλαβε, το χαρακτήρα της γειτονιάς που ήταν ημιβιομηχανική και ημι-κατοικήσιμη περιοχή και δεν έλαβε υπόψη του ότι στον εργοστασιακό χώρο των εφεσιβλήτων υπήρχε ασετιλίνη, θίννεο, μπιογιάδες και άλλα εύφλεκτα υλικά, σε συνδυασμό με την κάποια διστακτικότητα 15 ενέργειας του εφεσιβλήτου 2 για τη λήψη μέτρων κατάσβεσης και το γεγονός ότι δεν είχε αρκετούς πυροσβεστήρες, πιο δυνατούς πυροσβεστήρες, έμπειρο προσωπικό στην κατάσβεση πυρκαγιών.

20 Είναι εισήγηση του κ. Πιριλλίδη ότι όλα αυτά τα περιστατικά και γεγονότα από μόνα τους ή και μαζί αποτελούσαν αμέλεια και δεν υπήρξε τέτοια μαρτυρία από μέρους του εναγόμενου που να αποσείσει το βάρος από τους ώμους του, όπως είχε υποχρέωση σύμφωνα με τις πρόνοιες του άρθρου 53 του Κεφ. 148.

Δε συμφωνούμε με τις εισηγήσεις του δικηγόρου του εφεσείοντα.

25 Συμφωνούμε με την απόφαση του Πρωτόδικου Δικαστού πως υπό τις περιστάσεις οι εφεσιβλήτοι έλαβαν όλα τα πρόποντα μέτρα για την κατάσβεση της φωτιάς και τη μη εξάπλωση της και οποιοδήποτε αντίθετο συμπέρασμα θα ισοδυναμούσε με επιβολή δυσβάστακτων και υπέρμετρων υποχρεώσεων στους ιδιοκτήτες βιομηχανικών υποστατικών στη λήψη κατάλληλων και απαραίτητων μέτρων για κατάσβεση και μη επέκταση φωτιάς. Αυτό όσον αφορά το 30 θέμα της ενδεχόμενης αμέλειας σε σχέση με την επέκταση και κατάσβεση της φωτιάς. Αναφορικά με ενδεχόμενη αμέλεια σε σχέση με την έναρξη της φωτιάς, θα πρέπει να αποδειχθεί πάντοτε μέσα στα πλαίσια των ευρημάτων του Πρωτόδικου Δικαστηρίου ως προς τα 35 γεγονότα, ότι ήταν λογικά προβλεπτό ότι κάποιο άτομο εσκεμμένα θα έβαλλε τη φωτιά μέσω τρύπας που υπήρχε στο υποστατικό. Και πάλι η απάντηση είναι αρνητική, καθότι οποιαδήποτε λογική πρόβλεψη θα πρέπει να στηρίζεται σε τέτοια γεγονότα που να καθιστούν ένα ενδεχόμενο τουλάχιστον πιθανό. Τέτοια γεγονότα δεν έχουν αναφερθεί στο Πρωτόδικο Δικαστήριο και κυρίως δεν υπάρχουν στα ευρήματα του Πρωτόδικου Δικαστηρίου. Οποιοδήποτε άλ-

λο συμπέρασμα θα έθετε στους ώμους των εναγομένων ένα δυσβάσταχτο καθήκον, το οποίο δεν θα εξαντλείτο με το να κλείσουν την τρύπα στην πρόσοψη της αποθήκης, αλλά θα έπρεπε να είχαν τοποθετήσει φρουρούς έξω από τα υποστατικά τους για να εμποδίσουν πιθανούς εμπρηστές. Για να δικαιολογούνται τέτοια μέτρα, όπως προαναφέραμε, θα έπρεπε να αποδειχθούν τέτοια γεγονότα που να καθιστούσαν την εσκεμμένη πρόκληση φωτιάς ένα λογικά προβλεπτό γεγονός, γιατί τα ευρήματα του Δικαστηρίου είναι ότι πρόκειται περί εσκεμμένης ενέργειας που ασφαλώς μιά εσκεμμένη πράξη δεν θα περιοριζόταν σε εξειδικευμένο τρόπο τοποθέτησης της φωτιάς μέσω της υπάρχουσας τρύπας. Μιά εσκεμμένη ενέργεια δεν έχει τέτοιους περιορισμούς. Τέτοια γεγονότα δεν υπήρχαν ενώπιον του Πρωτόδικου Δικαστηρίου.

Πιστεύουμε ότι υπήρχε ικανοποιητική και πειστική μαρτυρία ενώπιον του Πρωτόδικου Δικαστή να καταλήξει στα συμπεράσματα που έχει φθάσει και κανένας λόγος δεν υπάρχει για μας να επέμβουμε με οποιοδήποτε τρόπο στην επίδικη απόφαση. Τέτοια μαρτυρία ήταν σχετικά με το τι εφυλάσσετο στην αποθήκη, ο τρόπος και η ποσότητα του τι εφυλάσσετο, το γεγονός ότι η αποθήκη ήταν πάντοτε κλειδαμένη, ότι υπήρχαν πυροσβεστήρες έτοιμοι για χρήση σε ώρα ανάγκης, καθώς και η παροχή νερού.

Για τους πιο πάνω λόγους η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.